

วารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง: มุมมองของสำนักพิมพ์

Open Access Journals: Publisher's Perspective

ลักษณา เถาว์ทิพย์¹

Laksana Thaotip

---

¹ Ph.D., อาจารย์ หลักสูตรสารสนเทศศาสตร์ คณะวิทยาการสารสนเทศ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
E-mail: laksana.t@msu.ac.th

บทคัดย่อ

วารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง เป็นแหล่งสารสนเทศที่สาธารณชนสามารถเข้าถึงได้ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ ถึงแม้ว่าผู้อ่านไม่ต้องรับภาระค่าใช้จ่ายใดๆ แต่ในกระบวนการจัดพิมพ์วารสารย่อมต้องมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้น ดังนั้นสำนักพิมพ์ย่อมได้รับผลกระทบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทำให้เกิดรูปแบบใหม่ในการดำเนินธุรกิจของสำนักพิมพ์

Abstract

Open Access Journal (OAJ) or Open Journal is a free information resource that is publicly accessible through the Internet. Although the reader does not have to bear any costs but the cost of publishing is existed. It gives publishers or new stakeholders a burden. The publishers have been affected inevitably as a new business model of publishing.

คำสำคัญ: วารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง วารสารเสรี สำนักพิมพ์

Keyword: Open Access Journal, Open Journal, Publishers

บทนำ

วารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง (Open Access Journal) หรือ ที่นิยมเรียกสั้นๆ ว่า วารสารเสรี (Open Journal) พบว่าในปัจจุบันมีการตีพิมพ์ในประเทศไทยเพิ่มจำนวนมากขึ้นทุกปี ทั้งที่เป็นวารสารที่เกิดขึ้นใหม่และวารสารที่มีอยู่เดิม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่แบบไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง ทำให้ผู้อ่านเข้าถึงสารสนเทศจากบทความได้อย่างรวดเร็ว และเกิดการใช้งานอย่างแพร่หลาย ซึ่งเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านที่สามารถเข้าถึงผลงานวิชาการได้อย่างสะดวก และผลงานของผู้เขียนได้รับการอ้างอิงมากขึ้น ซึ่งสถาบันการศึกษาและสถาบันวิจัยหลายแห่งในประเทศไทยเริ่มตระหนักถึงความสำคัญในการเผยแพร่ผลงานของบุคลากรในสังกัดให้เกิดประโยชน์ต่อสาธารณชนด้วยการเผยแพร่ในแหล่งที่สาธารณชนสามารถเข้าถึงได้และไม่เสียค่าใช้จ่าย โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยที่นับว่าเป็นแหล่งรวบรวมนักวิจัยและนักวิชาการที่มีความรู้และความเชี่ยวชาญในสาขาต่างๆ รวมถึงมีบทบาทสำคัญในการผลิตผลงานวิจัยอันก่อให้เกิดความก้าวหน้าทางวิชาการและเกิดประโยชน์ต่อสังคมโดยรวม บทความนี้มุ่งนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับนักวิจัยกับวารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง ผลกระทบต่อสำนักพิมพ์ และมุมมองของผู้บริหาร SpringerOpen Journal ที่สะท้อนให้เห็นถึงมุมมองของสำนักพิมพ์ที่มีต่อวารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง

นักวิจัยกับวารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง

การที่หลายฝ่ายตื่นตัวและตระหนักถึงความสำคัญของวารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง และส่งเสริมให้เกิดการตีพิมพ์ผลงานในแหล่งดังกล่าว เนื่องจากการวิจัยในแต่ละครั้งย่อมต้องมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินโครงการ เมื่อดำเนินการวิจัยจนสำเร็จ นักวิจัยต่างนำผลงานของตนตีพิมพ์ในวารสารที่มีคุณภาพ ซึ่งอาจมองข้ามวารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง และเลือกตีพิมพ์ในกลุ่มวารสารที่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการสมัครสมาชิกเท่านั้น แต่เป็นที่ทราบดีว่าเมื่อตีพิมพ์ในวารสารดังกล่าว ลิขสิทธิ์ในผลงานนั้นจะตกเป็นของสำนักพิมพ์ ดังนั้น ผู้ที่มีโอกาสเข้าถึงผลการวิจัยนั้นได้ จึงมีเพียงผู้ที่เสียค่าใช้จ่ายเพื่อเป็นสมาชิกวารสารเท่านั้น ผลที่ตามมาคือหลายครั้งที่การวิจัยเกิดความซ้ำซ้อน เนื่องจากผลการวิจัยที่ผ่านมีการเผยแพร่อยู่ในวงจำกัดสำหรับสมาชิกวารสารเท่านั้น ดังนั้นการวิจัยอาจมีความซ้ำซ้อนและการจัดสรรทุนในการวิจัยให้เกิดความคุ้มค่าจึงเป็นไปได้ด้วยความยากลำบาก

ปัจจัยหลายประการที่ทำให้นักวิจัยไม่ตีพิมพ์ผลงานในวารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง แม้ว่าจะมีข้อดีในหลายด้าน และนักวิจัยเองอาจต้องการตีพิมพ์ในวารสารดังกล่าว หากแต่ข้อกำหนดในการรับทุนวิจัยอาจเป็นเงื่อนไขสำคัญที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกแหล่งตีพิมพ์ของนักวิจัย หลายครั้งเงื่อนไขของการรับทุนวิจัยกลับเป็นข้อจำกัดที่ทำให้ให้นักวิจัยไม่สามารถตีพิมพ์ในวารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง ซึ่งหน่วยงานผู้ให้ทุนวิจัยในประเทศไทยก็ไม่ได้ให้ความสำคัญกับประเด็นนี้มากนัก ในขณะที่หลายประเทศ เช่น สหราชอาณาจักร สหรัฐอเมริกา เป็นต้น หน่วยงานหลักที่ทำหน้าที่จัดสรรทุนวิจัยได้ประกาศเงื่อนไขสำคัญในการรับทุนวิจัยว่า เมื่อการวิจัยเสร็จสิ้นแล้ว ให้นำผลการวิจัยตีพิมพ์เผยแพร่ในแหล่งสารสนเทศที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง ได้แก่ วารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง หรือคลังสารสนเทศสถาบัน (Institutional repository)

ใน ค.ศ. 2005 หน่วยงานผู้ให้ทุนวิจัยสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพที่ใหญ่ที่สุดในโลก ได้แก่ สถาบันสุขภาพแห่งชาติแห่งสหรัฐอเมริกา (The United States National Institute of Health) และกองทุนเวลคัม ทรัสต์แห่งสหราชอาณาจักร ประกาศนโยบายกำหนดให้ผู้รับทุนวิจัยต้องตีพิมพ์ผลงานวิจัยในแหล่งสารสนเทศที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง เช่น U.S. PubMed Central หรือ UK Central Repository หรือแหล่งสารสนเทศที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึงอื่น ๆ ตามความเหมาะสม (Wellcome Trust. 2013: Online) สภาวิจัยของสหราชอาณาจักร (The Research Councils UK หรือ RCUK) ประกาศให้หน่วยงานผู้ให้ทุนวิจัยในสหราชอาณาจักรและมหาวิทยาลัยทุกแห่ง กำหนดเงื่อนไขสำคัญในการรับทุนวิจัย คือ ผลการวิจัยต้องตีพิมพ์ในแหล่งสารสนเทศที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง (Research Councils UK. 2012: Online) ขณะที่ประเทศในแถบเอเชีย ดังเช่น ประเทศอินเดีย เมื่อ ค.ศ. 2006 ในการประชุมวิชาการวิทยาศาสตร์อินเดียครั้งที่ 93 (The 93rd Indian Science Congress) ได้ร่างนโยบายเกี่ยวกับการเข้าถึงสารสนเทศที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึงระดับชาติ ซึ่งกำหนดให้ผลงานวิจัยที่ได้รับทุนวิจัยต้องตีพิมพ์ในแหล่งสารสนเทศที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง (*The Optimal National Open Access Policy for India. 2006: Online*)

ประเด็นเกี่ยวกับความน่าเชื่อถือของวารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง อาจเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ให้นักวิจัยบางส่วนไม่ตีพิมพ์ผลการวิจัยในวารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง ซึ่งประเด็นนี้ยังคงมีการถกเถียงอย่างกว้างขวางในแวดวงวิชาการ เช่น วารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึงส่วนใหญ่ไม่มีค่าความถี่ของการอ้างอิงบทความวารสาร (Impact Factor หรือ IF) แม้ว่าในกระบวนการตีพิมพ์ได้ผ่านกระบวนการพิจารณาคุณภาพจากผู้ทรงคุณวุฒิ (Peer-review) เช่นเดียวกับวารสารวิชาการอื่นก็ตาม นอกจากนี้การตีพิมพ์ผลการวิจัยในวารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึงอาจก่อให้เกิดผลเสียต่อตัวนักวิจัยเอง เช่น ทำให้พลาดโอกาสในการได้รับรางวัลหรือผลตอบแทนอย่างอื่น รวมถึงผลการวิจัยนั้นอาจได้รับการประเมินในแง่ลบ ซึ่งประเด็นนี้ นับเป็นอุปสรรคสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ขัดขวางการเติบโตของสารสนเทศที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึงด้วย

ผลกระทบต่อสำนักพิมพ์

แม้ว่าแนวโน้มการเติบโตของวารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึงในประเทศไทยจะไม่รวดเร็วนัก หากพิจารณาบทบาทของผู้ผลิต สำนักพิมพ์ หรือแม้กระทั่งฐานข้อมูลขนาดใหญ่ในเรื่องนี้ กลับพบว่าต่างมีการปรับตัวเพื่อแข่งขันกันในตลาดกันหรือบริการรูปแบบใหม่ เช่น สำนักพิมพ์ได้เพิ่มทางเลือกให้นักวิจัยสามารถเผยแพร่ผลงานของตนอย่างเสรีสู่สาธารณชน โดยอาจต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มเติม หรือแม้กระทั่งการเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินงานของวารสารจากวารสารที่ต้องสมัครสมาชิกมาเป็นวารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง ซึ่งสำนักพิมพ์ Springer เป็นตัวอย่างหนึ่งของสำนักพิมพ์ขนาดใหญ่ที่ทำการปรับตัวอย่างเด่นชัด อย่างไรก็ตาม แม้ว่าผู้อ่านและห้องสมุดจะไม่ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการเข้าใช้วารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง แต่การจัดพิมพ์วารสารใดๆ ย่อมมีค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในกระบวนการจัดพิมพ์ ปัจจุบันภาระค่าใช้จ่ายในการจัดพิมพ์ดังกล่าวจัดแบ่งออกไปสู่หลายฝ่าย และเกิดรูปแบบการดำเนินงานแบบใหม่ อันเป็นผลกระทบจากปรากฏการณ์ดังกล่าว รูปแบบการดำเนินงานแบบใหม่ของงานวารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง มีหลากหลายรูปแบบ ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้ (Open access to

scholarly information. 2009: Online)

1. การเก็บค่าธรรมเนียมการตีพิมพ์ (Publication fee model) การบริหารรูปแบบนี้ จะมีการเก็บค่าธรรมเนียมเพื่อนำมาเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดพิมพ์วารสาร ซึ่งการจ่ายค่าธรรมเนียมดังกล่าว มี 4 ลักษณะ ได้แก่ ผู้เขียนเป็นผู้จ่ายค่าธรรมเนียมการตีพิมพ์เอง (Author-pay/ Author-financing model) องค์กรที่มีรูปแบบการดำเนินงานลักษณะนี้ เช่น German Research Foundation (DFG) ลักษณะที่สองคือ ผู้ให้ทุนวิจัยเป็นผู้จ่ายค่าธรรมเนียมในการตีพิมพ์ให้กับผู้เขียน เช่น The Australian Science Fund (FWF) และ The Swiss National Science Foundation (SNSF) เป็นต้น ลักษณะที่สามคือ หน่วยงานที่ผู้เขียนสังกัดอยู่เป็นผู้จ่ายค่าธรรมเนียมในการตีพิมพ์ ซึ่งเป็นการจ่ายค่าตีพิมพ์ในอัตราสมาชิกประเภทหน่วยงาน (Institutional membership) เช่น BioMed Central และ PLoS เป็นต้น ลักษณะสุดท้ายคือ จ่ายโดยทุนสำหรับการตีพิมพ์โดยเฉพาะ ซึ่งทุนดังกล่าวอาจก่อตั้งโดยมหาวิทยาลัย และสถาบันวิจัยต่างๆ เช่น การก่อตั้งทุนสำหรับการตีพิมพ์ของ Bielefeld University Library (U.S.A.) เป็นต้น

2. รูปแบบผสมผสาน (Hybrid business model) วารสารจะได้รับค่าใช้จ่ายในการจัดพิมพ์จาก 2 แหล่ง คือ ค่าสมัครสมาชิกวารสาร และการเก็บค่าธรรมเนียมในการตีพิมพ์ เช่น รูปแบบการบริหารงานของสำนักพิมพ์ Oxford University Press สำนักพิมพ์ Blackwell และสำนักพิมพ์ Elsevier เป็นต้น นอกจากนี้รายได้อีกทางหนึ่งยังมาจากการที่ผู้เขียนเลือกจ่ายค่าธรรมเนียมในการตีพิมพ์ เพื่อให้บทความของตนตีพิมพ์ในลักษณะบทความที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง (Open access article) อีกด้วย

3. สมาคมหรือชมรมวิชาชีพจ่ายค่าธรรมเนียมในการตีพิมพ์ (Community pay model) โดยทั่วไปสมาชิกสมาคมหรือชมรมวิชาชีพจะจ่ายค่าบำรุงสมาชิก เพื่อนำไปใช้ในกิจกรรมด้านการพิมพ์ของสมาคมหรือชมรมวิชาชีพ ดังนั้นสมาชิกจึงเป็นทั้งผู้อ่านและผู้เขียนของวารสารที่จัดพิมพ์โดยสมาคมหรือชมรมวิชาชีพนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าค่าใช้จ่ายในการบริหารงานลักษณะนี้ เกิดจากการผสมผสานระหว่างเงินสนับสนุนจากทั้งสองกลุ่ม ตัวอย่างการบริหารงานรูปแบบนี้ เช่น Documenta Mathematica ซึ่งเป็นวารสารที่ได้รับเงินสนับสนุนจากสมาคมนักคณิตศาสตร์ชาวเยอรมัน (The Association of German Mathematician: DMV) เป็นต้น

4. สถาบันเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่าย (Institutional subsidies model) การบริหารงานในรูปแบบนี้ สถาบันทางวิชาการเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายบางส่วนหรือทั้งหมด เพื่อให้วารสารตีพิมพ์เผยแพร่ในลักษณะไม่จำกัดสิทธิในการเข้าถึง และสถาบันเหล่านั้นยังเป็นผู้รับผิดชอบในกระบวนการตีพิมพ์ทั้งหมดไม่แตกต่างจากสำนักพิมพ์อีกด้วย ปัจจุบันมีสถาบันทางวิชาการจำนวนมากดำเนินการในลักษณะนี้

5. การรวมวิธีบริหารงานหลายรูปแบบ (Combined model) เป็นการบริหารงานโดยใช้มากกว่าหนึ่งรูปแบบ เช่น การบริหารงานของ German Medical Science (GMS) ซึ่งเป็นเว็บศูนย์รวมวารสารด้านการแพทย์ที่กระบวนการจัดพิมพ์ดำเนินการโดยความร่วมมือระหว่างสถาบันต่างๆ ส่วนค่าธรรมเนียมในการจัดพิมพ์นั้น สมาคมหรือชมรมวิชาชีพด้านการแพทย์เป็นผู้ให้เงินสนับสนุน

6. รูปแบบภาคี (Consortium business model) รูปแบบนี้พบในการบริหารงานของ SCOAP³ หรือ Sponsoring Consortium for Open Access Publishing in Particle Physics ซึ่งเป็นสมาคมด้านห้องปฏิบัติการวิจัย ห้องสมุด และชมรมวิชาการ จัดตั้งขึ้นเพื่อทำหน้าที่เข้าถึงผู้ให้ทุนวิจัยระดับชาติ โนม์นำให้ผู้ให้ทุนวิจัยรวมค่าใช้จ่ายในการตีพิมพ์ไว้ในเงื่อนไขการให้ทุน และรวมถึงยื่นข้อเสนอต่อสำนักพิมพ์ต่างๆ เพื่อให้ตีพิมพ์ในลักษณะไม่จำกัดสิทธิในการเข้าถึงโดยให้การสนับสนุนค่าธรรมเนียมในการตีพิมพ์

อย่างไรก็ตาม ฐานข้อมูลออนไลน์ขนาดใหญ่ ดังเช่น Scopus ให้บริการตรวจเช็คและสาระสังเขปครอบคลุมถึงกลุ่มวารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง โดยในปี ค.ศ. 2012 มีวารสารวิชาการที่มี Peer-review ทำตรวจเช็คโดยฐานข้อมูลขนาด

ยักร์ของ Scopus จำนวนทั้งสิ้น 19,500 ชื่อ ในจำนวนดังกล่าวเป็นวารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง จำนวน 1,900 ชื่อ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 9.7 ของวารสารทั้งหมด (Scopus. 2013: Online) ผลลัพธ์ที่เกิดจากการปรับตัวครั้งใหญ่ของผู้ผลิต คือ ภาวชนสามารถเข้าถึงผลการวิจัยและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

มุมมองของผู้บริหาร SpringerOpen Journal

Springer เป็นสำนักพิมพ์เชิงพาณิชย์แห่งแรกที่กำหนดให้มีตำแหน่ง Director of Open Access เพื่อดูแลเกี่ยวกับบริการที่เกิดจากผลกระทบความต้องการเปิดเสรีของผลการวิจัยและวิชาการ ส่วนวารสาร SpringerOpen Journal เปิดตัวใน ค.ศ. 2010 เพื่อเผยแพร่วารสารและหนังสือที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึงในทุกสาขาวิชา ซึ่งปัจจุบัน SpringerOpen Journal ตีพิมพ์วารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึงมากเป็นอันดับหนึ่ง ซึ่งประเด็นที่เกี่ยวกับค่าความถี่ของการอ้างอิงบทความวารสารนั้น ในปี ค.ศ. 2011 กลุ่มวารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึงของสำนักพิมพ์ Springer ได้รับค่าความถี่ของการอ้างอิงบทความวารสาร และทำดัชนีโดย ISI Web of Science เป็นครั้งแรก จำนวน 19 ชื่อ และในปี ค.ศ. 2013 ได้เพิ่มจำนวนเป็น 137 ชื่อ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 13 ของวารสารที่อยู่ใน SpringerOpen Journal (Springer. 2012: Online)

SpringerOpen Journal ครอบคลุมวารสารหลายสาขาวิชา แม้ว่าในปัจจุบันวารสารส่วนใหญ่เป็นวารสารด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งนายบิน วอลเตอร์ส (Bin Walters) ผู้จัดการ SpringerOpen Journal ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับวารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึงภาคพื้นเอเชีย ได้ให้สัมภาษณ์เพื่อตอบข้อสงสัยในประเด็นนี้ว่า SpringerOpen Journal พยายามขยายขอบเขตให้ครอบคลุมวารสารในทุกสาขา เช่น วารสาร BioMed Central ซึ่งเป็นวารสารในสาขาชีววิทยาและการแพทย์ เหนือสิ่งอื่นใด Springer เป็นสำนักพิมพ์ที่ตีพิมพ์วารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึงสูงเป็นอันดับหนึ่งอีกด้วย เมื่อสอบถามเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการพิจารณาวารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง ว่า SpringerOpen Journal มีหลักเกณฑ์อย่างไร นายบิน วอลเตอร์ส อธิบายว่า ขึ้นอยู่กับความสนใจของผู้อ่าน และยินดีเปิดวารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึงเพิ่มขึ้น ทั้งด้านสาขาวิชาและจำนวน หากมีผู้สนใจจำนวนมากเพียงพอ โดยอำนาจในการตัดสินใจตีพิมพ์วารสารใหม่นั้น ขึ้นอยู่กับดุลพินิจของบรรณาธิการแต่ละสาขา โดยสิ่งที่ใช้พิจารณาประกอบ คือ ระดับความสนใจของผู้อ่านและจำนวนต้นฉบับที่คาดว่าจะได้รับ ร่วมกับปัจจัยด้านการตลาดอื่นๆ ด้วย ขณะที่ประเด็นด้านคุณภาพของวารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึงนั้น ไม่มีความแตกต่างจากวารสารอื่นของสำนักพิมพ์ ปัจจุบันสำนักพิมพ์ Springer เพิ่มทางเลือกให้แก่กวิจัยหรือเจ้าของผลงาน ให้สามารถเลือกตีพิมพ์โดยให้ผู้ใดก็ได้เข้าถึงบทความนั้นอย่างไม่มีจำกัดสิทธิการเข้าถึง แม้ว่าจะตีพิมพ์ในวารสารที่ต้องจ่ายค่าสมัครสมาชิกก็ตาม ซึ่งการตีพิมพ์แบบนี้ เรียกว่า Springer open choice (Walters. 2013)

นักวิจัยจำนวนมากน้อยอาจต้องการคำตอบที่กระจางว่า การตีพิมพ์ผลงานวิจัยและผลงานวิชาการในลักษณะดังกล่าวนี้มีข้อดีอย่างไร นายบิน วอลเตอร์ ได้กล่าวทิ้งท้ายอย่างน่าสนใจว่า มีเหตุผลหลักสองประการที่สำนักพิมพ์ Springer มองเห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญในการตีพิมพ์แบบไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง ประการแรก คือ เจ้าของผลงานยังคงครอบครองลิขสิทธิ์ในผลงานของตน โดยสำนักพิมพ์ Springer ทำหน้าที่ผู้จัดพิมพ์ภายใต้สัญญาอนุญาตให้ใช้ หรือ Creative Commons License เท่านั้น และประการที่สอง คือ บทความที่ตีพิมพ์แบบไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง ทำให้มีผู้สืบค้นและผู้อ่านเพิ่มมากขึ้น ซึ่งหมายถึง ผลงานถูกนำไปอ้างอิงและใช้ประโยชน์เพิ่มขึ้น และเป็นความประสงค์ของนักวิจัยด้วยเช่นกัน (Walters. 2013)

บทสรุป

การเติบโตของวารสารที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึงและแหล่งสารสนเทศที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึงอื่น ๆ ย่อมหมายถึงประโยชน์อันมหาศาลแก่ภาวชนทั่วโลก นักวิจัยและผู้ที่เกี่ยวข้องควรตระหนักถึงความสำคัญของการเผยแพร่ผลการวิจัย

และความก้าวหน้าทางวิชาการสู่สาธารณชน รวมทั้งควรมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมและผลักดันให้เกิดเป็นนโยบายจากภาครัฐ ในการกำหนดให้มีการตีพิมพ์เผยแพร่ผลการวิจัยในแหล่งที่ไม่จำกัดสิทธิการเข้าถึง เพื่อให้ผลการวิจัยถูกนำไปใช้เพื่อเป็น ประโยชน์ต่อสาธารณชน อันเป็นเป้าหมายสูงสุดของการวิจัย อีกทั้งช่วยให้การจัดสรรทุนวิจัยเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและ เกิดประโยชน์สูงสุด

เอกสารอ้างอิง

- Open Access to Scholarly Information. (2009). **Business models**. Retrieved February 2, 2012, from http://open-access.net/de_en/general_information/business_models
- Research Councils UK. (2012). **RCUK Policy on Open Access**. Retrieved March 28, 2013, from <http://www.rcuk.ac.uk/research/Pages/outputs.aspx>
- Scopus. (2013). **Content coverage guide**. Retrieved March 22, 2013, from <http://files.sciverse.com/documents/pdf/ContentCoverageGuide-jan-2013.pdf>
- Springer. (2012). **Springer announces impact factor increases for 2011**. Retrieved February 28, 2013, from <http://www.springer.com/about+springer/media/pressreleases?SGWID=0-11002-6-1382630-0>
- The Optimal National Open Access Policy for India**. (2006). Retrieved March 22, 2013, from <http://users.ecs.soton.ac.uk/harnad/Temp/stronger-OApolicy.htm>
- Walters, Bin. (2013, 20 March). E-mail interviewed by Laksana Thaotip.
- Wellcome Trust. (2013). **Open Access Policy**. Retrieved March 20, 2013, from <http://www.wellcome.ac.uk/About-us/Policy/Policy-and-position-statements/WTD002766.htm>